

Arrest

nr. 242 070 van 9 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 oktober 2020 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die van Keniaanse herkomst stelt te zijn, heeft op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op die door het Visum Information System, conform artikel 21 van Verordening 767/2008, werd verstrekt.

De treffer toont aan dat de Duitse diplomatieke post te Nairobi (Kenia) aan de verzoekende partij op 11 oktober 2019 een visum verstrekke. Het visum was geldig voor een verblijf van 6 dagen tussen 16 oktober 2019 en 5 november 2019. De verzoekende partij was op het ogenblik van deze aanvraag in het bezit van een paspoort van Kenia met nummer (...), afgegeven op 11.07.2018 en geldig tot 10.07.2028.

Op 12 februari 2020 maakte de verzoekende partij het voorwerp uit van een Dublinverhoor.

Op 15 april 2020 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die vervolgens op 21 april 2020 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met het verzoek.

Op 16 maart 2020 en 3 mei 2020 ontving de verwerende partij een tussenkomst van Meester B.

Op 28 mei 2020 werd aan de verzoekende partij verblijf in het Rijk geweigerd en een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) afgeleverd. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in gekend onder het rolnummer 249 498.

Op 5 oktober 2020 werd aan de verzoekende partij een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : MM

voornaam : P.

geboortedatum : (...)1997

geboorteplaats : Muranga

nationaliteit : Kenia

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Holsbeek om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland, op basis van het Dublinakkoord van 21.04.2020, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 8.06.2020, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 2.06.2020.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 23.09.2020 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze

verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Indien betrokkene zou verklaren dat ze niet kon terugkeren naar Duitsland omwille van de maatregelen die werden getroffen in het kader van het COVID-19 virus, willen we erop wijzen dat de Europese grenzen terug open zijn sinds 15.06.2020 en dat dit ook wegens de nodige officiële kanalen werd gecommuniceerd.

Het bestaan van een code oranje of rood volstaat niet om op het grondgebied van België te kunnen blijven.

Het overdragen van betrokkene naar een lidstaat waar een code rood/oranje heerst, heeft immers niet automatisch tot gevolg dat betrokkene besmet zal worden. Niets toont aan dat betrokkene, door het nemen van de voorzorgsmaatregelen zoals aanbevolen door de Wereldgezondheidsorganisatie, daadwerkelijk de ziekte zal oplopen.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 2.06.2020 dat haar betekend werd op 8.06.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 2.06.2020 dat haar betekend werd op 8.06.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende op 25.06.2020 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing bij de RvV. Dit beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Duitsland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkenes zus WMH verblijft tevens op illegale wijze in België en heeft ook een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Betrokkenes zus dient eveneens terug te keren naar Duitsland. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Betrokkene verklaart België niet te willen verlaten omdat ze bij haar biologische moeder in België wil zijn. uit het administratief dossier blijkt dat het om WKS gaat. Intussen zou betrokkene haar biologische moeder hebben teruggevonden en een regelmatig contact met haar hebben opgebouwd. Dit geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont namelijk niet aan dat er sprake is van een duurzame gezinscel of dat zij ten laste is van haar moeder. Een repatriëring naar Duitsland staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder betrokkene regelmatig komen bezoeken in Duitsland en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar

Duitsland vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene toont niet aan dat zij de band met haar moeder niet verder kan opbouwen vanuit Duitsland. In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, CK, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Kempen Noord-Oost en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek, de betrokkene, MMP, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar overdracht naar Duitsland op dinsdag 13 oktober 2020. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verwerende partij betwist het uiterst dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"1. Verzoekster heeft tijdens haar "Dublin-verhoor" van 12.02.2020 uitdrukkelijk uitgelegd dat zij haar verzoek tot internationale bescherming in België heeft ingediend omdat haar biologische moeder hier verblijft, en dit sinds 2007. Haar zus en zijzelf zijn naar België gekomen om zich bij hun moeder te voegen.

Ondertussen heeft zij met haar moeder (stuk 3) een regelmatig contact. Zij kwam haar regelmatig bezoeken in het opvangcentrum.

Verzoekster had dus laten gelden dat zij omwille van familiale redenen haar verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend, en dat dit de reden is waarom zij haar procedure hier wenst te laten verderzetten. Door middel van het schrijven van haar raadsman van 15.03.2020 had verzoekster om deze reden gevraagd om toepassing te maken van de humanitaire clause of de soevereiniteitsclause voorzien in artikel 17 van de Dublin-III Verordening.

Bovendien heeft zij in haar verhoor van 09.09.2020 opnieuw uitgelegd dat zij in België wenst te blijven om bij haar moeder te kunnen zijn.

Ook wijst zij erop dat haar zus, WMH, zich samen met haar in België bevindt. Zij heeft ook een verzoek om internationale bescherming ingediend. Er werd tegen haar echter geen beslissing tot terugleiding genomen, waardoor zij door de uitvoering van de beslissing van elkaar zullen worden gescheiden.

Verzoekster heeft dus duidelijk familiale redenen laten gelden die rechtvaardigen dat zij op het Belgisch grondgebied zou blijven, en dat haar verzoek om internationale bescherming hier wordt behandeld.

Gezien de terugleiding naar de grens een scheiding van verzoeksters moeder en zus zou betekenen, had de Dienst Vreemdelingenzaken minstens moeten onderzoeken of de bestreden beslissing niet in strijd zou zijn met verzoeksters familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Deze bepaling stelt namelijk als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven” worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats moet “onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).” (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoekster.

Zoals ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, rust op de nationale autoriteiten onder deze bepaling een onderzoeksplicht om na te gaan of de bestreden beslissing geen ongeoorloofde inmenging zou uitmaken met het recht op het gezins- en privéleven van de betrokkene (zie arrest nr. 130.246 van 26.09.2014):

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

Uit de bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat een onderzoek werd gedaan naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM in geval van uitvoering van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt slechts als volgt:

Uit deze motieven blijkt dat verwerende partij niet heeft onderzocht of de terugleiding in overeenstemming is met artikel 8 EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dus overduidelijk dat geen onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM in geval van weigering van verblijf en van verwijdering van het Belgisch grondgebied.

Verzoekster voert aan dat de beslissing derhalve manifest in strijd is met artikel 8 EVRM.

Een schending van deze bepaling kan dan ook worden aangenomen.

2. Bovendien laten de motieven van de beslissing verzoekster niet toe om te begrijpen waarom geen rekening werd gehouden met haar familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien niet eens wordt verwezen naar deze bepaling. Dit is strijdig met de formele motiveringsplicht.

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, immers de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt bovendien dat artikel 8 EVRM de nationale autoriteiten verplicht om hun beslissingen op voldoende gedetailleerde wijze te motiveren:

« La Cour estime qu'il incombait aux autorités nationales compétentes de motiver leurs décisions de manière suffisamment circonstanciée, afin notamment de permettre à la Cour d'assurer le contrôle européen qui lui est confié (voir, mutatis mutandis, X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 107, CEDH 2013, El Ghatet c. Suisse, no 56971/10, § 47, 8 novembre 2016, et I.M. c. Suisse, précité, § 72). Un raisonnement insuffisant des autorités internes, sans véritable mise en balance des intérêts en présence, est contraire aux exigences de l'article 8 de la Convention. Dans un tel cas, ces autorités ne démontrent pas que l'ingérence dans le droit protégé par la Convention correspond à un besoin social impérieux ou, à tout le moins, qu'elle est proportionnée aux buts poursuivis (voir I.M. c Suisse, précité, § 72). C'est ce qui s'est passé en l'espèce. La Cour tient à ajouter que si, comme l'ont fait les juridictions d'instruction à propos de la détention du requérant, l'OE, le CCE ou le Conseil d'État avait procédé à une mise en balance circonstanciée des intérêts en cause, prenant en compte les différents critères établis par la jurisprudence de la Cour (paragraphe 92 ci dessus), et si ces autorités avaient indiqué des motifs pertinents et suffisants pour justifier leurs décisions, elle aurait, en ligne avec le principe de subsidiarité, pu le cas échéant être amenée à considérer que les autorités internes n'avaient ni manqué de ménager un juste équilibre entre les intérêts du requérant et de l'État demandeur ni excédé la marge d'appréciation dont elles jouissent dans le domaine de l'immigration (voir, mutatis mutandis, El Ghatet, précité, § 52, et I.M. c. Suisse, précité, § 77). » (EHRM 18 februari 2020, nr. 12848/15, Makdoudi/België, § 97)

Vrije vertaling :

« Het Hof meent dat het aan de nationale autoriteiten toekwam om hun beslissingen op voldoende uitgebreide wijze te motiveren, om namelijk aan het Hof toe te laten om de Europese controle die haar is toevertrouwd te verzekeren (zie, mutatis mutandis, X t. Lettonie [GC], no 27853/09, § 107, CEDH 2013, El Ghatet c. Suisse, no 56971/10, § 47, 8 novembre 2016, et I.M. c. Suisse, précité, § 72). Een redenering van de interne autoriteiten die onvoldoende is, zonder werkelijke afweging van de betrokken belangen, is strijdig met de vereisten van artikel 8 van het Verdrag. In dergelijk geval, tonen de autoriteiten niet aan dat de inmenging in het beschermd recht beantwoordt aan een legitiem doel of, minstens, dat het proportioneel is met het nagestreefd doel (zie I.M. c Suisse, précité, § 72). »

Verzoekster wijst er ook op dat de beslissing tot terugleiding een afzonderlijke administratieve rechtshandeling is, onafhankelijk van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, en onafhankelijk van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De beslissing tot terugleiding is geen loutere uitvoeringsmaatregel, maar is een afzonderlijke rechtshandeling die op zich aanvechtbaar is (RvV arrest nr. 99.510 van 09.02.2018; RvV arrest nr. 199 494 van 09.02.2018; arrest nr. 213.120 29.11. 2018).

Deze moet bijgevolg afzonderlijk gemotiveerd zijn, en overeenkomstig de formele motiveringsplicht, moeten de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing in de akte zelf worden opgenomen.

Artikel 2 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stelt namelijk dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, en artikel 3 verduidelijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dit wordt ook uitdrukkelijk bevestigd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing tot terugleiding moeten dus in de beslissing zelf worden opgenomen. Er kan bijgevolg niet worden verwezen naar de motieven van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, noch naar de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), om enige lacune in de motivering van de beslissing tot terugleiding op te vullen.

Dit zou immers strijdig zijn met de formele motiveringsplicht, die vereist dat de motieven van elke administratieve rechtshandeling in de akte zelf worden opgenomen.

Gezien de bestreden beslissing niet motiveert waarom een terugleiding naar de grens geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, staat het vast dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook aangetoond.

3. Ten slotte is het ook evident dat verwerende partij niet heeft gehandeld als een zorgvuldige administratie, aangezien geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en geen correcte feitenvinding werd gevoerd. Verwerende partij was immers op de hoogte van verzoeksters familielevens in België. Verwerende partij kon dus geen rechtsgeldige beslissing nemen zonder hier rekening mee te houden of minstens op volledige wijze op te antwoorden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYPENS, E. MICHEL, S. VANDER DONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

4. Conclusie: Gelet op het voorgaande, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en met de formele en materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Het aangevoerde middel is voldoende ernstig en kan de vernietiging van de aangevochten akte verantwoorden, zoals vereist door artikel 39/82§ 2 Vw."

Vooreerst merkt de Raad op dat anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Daarnaast blijkt dat in de beslissing tot vasthouding wel degelijk gemotiveerd wordt aangaande artikel 8 van het EVRM. Niettegenstaande de beslissing tot vasthouding losstaat van de beslissing tot terugleiding naar de grens, kan niet worden ontkend dat beide beslissingen werden genomen door de verwerende partij, zodat hieruit vooreerst blijkt dat de verwerende partij, anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden, wel degelijk een onderzoek heeft doorgevoerd naar het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Anderzijds stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat ze op de hoogte is van deze motieven, vermits de twee beslissingen in eenzelfde akte werden ter kennis gebracht.

De Raad is prima facie van oordeel dat de verwerende partij het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wel degelijk heeft onderzocht.

Wat betreft de beoordeling van dit gezinsleven oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake is van een duurzame gezinscel of dat zij ten laste is van de moeder.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, §83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst naar het familieleven dat zij zou hebben met haar moeder en zus. Zij stelt dat zij in 2019 samen met haar zus naar België is gekomen op zoek naar haar biologische moeder, die al sinds 2007 in België verblijft en die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft. Ondertussen heeft zij haar moeder teruggevonden en heeft ze regelmatige contacten met haar moeder opgebouwd.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook de zus van de verzoekende partij dient terug te keren naar Duitsland, zodoende dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan aangenomen worden voor wat betreft de band met haar zus. Het gegeven dat de zus van de verzoekende partij op dit ogenblik niet wordt vastgehouden met het oog op een overdracht naar Duitsland, doet hier geen afbreuk aan. Immers wordt van de zus van de verzoekende partij verwacht dat zij vrijwillig gevolg geeft aan de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vraag of de twee zussen een gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt prima facie dat zij dit gezinsleven, al dan niet beschermenswaardig, overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, kunnen verderzetten in Duitsland.

Wat betreft het vermeende gezinsleven met haar moeder:

Artikel 8 van het EVRM betreft alleen maar nauwe banden van bloedverwantschap. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft dus betrekking op het kerngezin dat beperkt is tot minderjarige kinderen en ouders. Deze bescherming wordt uitzonderlijk uitgebreid. Volgens het EHRM, zullen de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk van deze bescherming genieten zonder het bestaan van aanvullende elementen van afhankelijkheid anders dan normale affectieve banden worden aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59).

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van de relatie met haar moeder. Bij het verzoekschrift wordt geen enkel stuk gevoegd waaruit nog maar het bestaan van de moeder blijkt, laat staan dat er contacten zijn tussen de moeder en de verzoekende partij. Ze vermeldt enkel dat ze haar moeder teruggevonden heeft en dat ze sindsdien regelmatige contacten onderhoudt, doch zulks blijkt nergens uit. Er wordt ook geen geboorteakte gevoegd of een stuk waaruit de afstamming zou kunnen blijken.

Hoe dan ook toont de verzoekende partij prima facie niet aan dat relatie tussen haar en haar vermeende biologische moeder, de normale affectieve banden overstijgt. Volgens de verzoekende partij is er enkel sprake van regelmatige contacten. Hiermee wordt een bijkomende afhankelijkheid niet aangetoond.

De verwerende partij heeft prima facie correct gesteld dat een duurzame gezinscel niet is aangetoond en dat zij evenmin heeft aangetoond ten laste te zijn van haar moeder.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met het begin van bewijs dat zij aanbrengt in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven aan te tonen waarmee rekening moest worden gehouden, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is prima facie niet ernstig.

Ten overvloede merkt de Raad op dat, zoals in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) is aangeduid, een terugkeer naar Duistland de verzoekende partij niet verhindert om een relatie te onderhouden met haar vermeende biologische moeder en zuster vanaf het Duitse grondgebied. Des te meer haar moeder de Belgische nationaliteit heeft en zich heel gemakkelijk kan verplaatsen binnen Europa.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt, noch toont de verzoekende partij aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“ Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, kan een overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar een andere lidstaat op grond van de Dublin-procedure een schending uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293 en 388; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Het EHRM heeft namelijk geoordeeld dat het vermoeden dat een EU lidstaat de fundamentele rechten vervat in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Het kan namelijk worden weerlegd wanneer er ernstige redenen zijn om te geloven dat de betrokken persoon een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Derhalve hebben de lidstaten de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de betrokken te voeren, en moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Er moet aldus onderzoek worden gevoerd naar de voorzienbare gevolgen van het overdragen van een asielzoeker naar een andere lidstaat, waarbij rekening wordt gehouden met de algemene situatie daar en zijn persoonlijke omstandigheden (EHRM 06 juni 2013, Mohammed t. Oostenrijk, § 95).

Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is een overdracht op grond van de Dublin-Verordening strijdig met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, dat het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandeling waarborgt binnen de EU, indien ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld (HvJ Grote Kamer 21 december 2011, N.S./Secretary of State for the Home Department, C-411/10 en C-493/10, punten 84-86).

Dienvolgens luidt artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Uit het voorgaande blijkt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III Verordening moet worden verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

6. In casu, had verzoekster in haar verzoekschrift tot annulatie van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) concrete en ernstige elementen aangevoerd waaruit bleek dat verwerende partij op onvoldoende wijze onderzocht had of de huidige gezondheidscrisis veroorzaakt door de COVID-19 pandemie zou kunnen leiden tot een schending van artikel 3 EVRM in geval van overdracht naar Duitsland.

Namelijk:

“Immers, uit algemene landeninformatie blijkt dat de situatie in bepaalde opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland onaangepast is om voldoende bescherming te bieden tegen het COVID-19 virus.

Zo heeft een rechtbank in Münster in mei nog geoordeeld dat een koppel niet langer in een opvangcentrum in Rhijn diende te verblijven, gezien niet voldoende bescherming tegen het virus kon worden geboden. Ook blijkt dat er in verschillende centra uitbraken zijn geweest van het virus, waarbij grote aantallen inwoners positief werden getest (stuk 3).

Dit zijn duidelijke elementen die aantonen dat er wel degelijk redenen zijn om aan te nemen dat er momenteel omwille van de COVID-19 pandemie systeemfouten bestaan in de opvangvoorzieningen in

Duitsland die resulteren in een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

Verwerende partij had noodzakelijkerwijze kennis van deze elementen.

Derhalve had verwerende partij moeten onderzoeken of deze elementen een terugleiding naar de grens belemmerde, in het licht van de procedurele plicht vervat in artikel 3 EVRM.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, hebben lidstaten, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, immers de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de betrokken te voeren, en moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielpprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Hieromtrent stelt verwerende partij echter enkel het volgende:

“Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Indien betrokkene zou verklaren dat ze niet kon terugkeren naar Duitsland omwille van de maatregelen die werden getroffen in het kader van het COVID-19 virus, willen we erop wijzen dat de Europese grenzen terug open zijn sinds 15.06.2020 en dat dit ook wegens de nodige officiële kanalen werd gecommuniceerd.

Het bestaan van een code oranje of rood volstaat niet om op het grondgebied van België te kunnen blijven.

Het overdragen van betrokkene naar een lidstaat waar een code rood/oranje heerst, heeft immers niet automatisch tot gevolg dat betrokkene besmet zal worden. Niets toont aan dat betrokkene, door het nemen van de voorzorgsmaatregelen aanbevolen door de Wereldgezondheidsorganisatie, daadwerkelijk de ziekte zal oplopen.”

Deze motivering is volstrekt hypothetisch, en houdt er geen rekening mee dat uit algemene landeninformatie blijkt dat de situatie in bepaalde opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland onaangepast is om voldoende bescherming te bieden tegen het COVID-19 virus. Deze informatie toont juist aan dat de opvangcentra niet in staat zijn om er voor te zorgen dat de nodige voorzorgsmaatregelen aanbevolen door de WHO worden gerespecteerd, waardoor er ook grote uitbraken van het virus zijn.

Verwerende partij heeft dus nagelaten om een deugdelijke feitengaring te doen, rekening houdend met alle stukken van het dossier. Immers, overeenkomstig de rechtspraak van uw Raad dient ook rekening te worden gehouden met documenten die worden bijgevoegd bij een eerdere beroepsprocedure (zie RvV arrest nr. 170.590 van 27 juni 2016).

Verzoekster legt nog bijkomende stukken aan waaruit blijkt dat Duitse opvangcentra kampen met uitbraken van het virus (stuk 4).

Zo stelt Human Rights Watch duidelijk dat de opvangcentra in Duitsland niet aangepast zijn om de risico's van de pandemie in te dijken:

“The Covid-19 pandemic has highlighted risks to asylum seekers living in large-scale, shared accommodations. In Germany, where asylum seekers are obliged by law to live in reception centers while their application is considered, it's an urgent opportunity to rethink this housing model.

These accommodations usually lack sufficient space for people to practice social distancing. Kitchens and bathrooms are often shared by dozens, and rooms often accommodate several people. Outbreaks

can impact an enormous number of people. In May, two thirds of the roughly 600 residents in one reception center in Ellwangen, southern Germany, tested positive for the virus that causes Covid-19.”

De gegeven motivering is dan ook manifest onredelijk, en toont niet aan dat een werkelijk onderzoek is gevoerd naar de mogelijke risico's van een overdracht op de gezondheid van verzoekster.

Verwerende partij heeft bijgevolg nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren, wat een schending uitmaakt van het procedurele luik van artikel 3 EVRM.

Bovendien is het niet in aanmerking nemen van deze aangevoerde elementen bij de voorbereiding van de bestreden beslissing ook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit beginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDERDONCKT, “De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingencontentieux” in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

In casu heeft verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de werkelijke impact van de COVID-19 pandemie op de opvangvoorzieningen in Duitsland.

9. Conclusie: Gelet op het voorgaande, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het aangevoerde middel is voldoende ernstig en kan de vernietiging van de aangevochten akte verantwoorden, zoals vereist door artikel 39/82§ 2 Vw.”

A. Derde voorwaarde: moeilijk te herstellen ernstig nadeel

14. Verzoekster zal door de uitvoering van de maatregel manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden beoordeeld (Rvst 107.797, 12 juni 2002). Een MOGELIJK nadeel is voldoende (Rvst, 100.400 van 26 oktober 2001).

Uit de ernst van de middelen hierboven uiteengezet blijkt dat het nadeel ook dient te worden beoordeeld als ernstig en moeilijk te herstellen (RvV 16 maart 2013, nr. 98.991, 8 april 2016, Rev. Dr. Etr. 2016, 122, CE n° 100.587 dd. 07/11/2001).

Er wordt algemeen aangenomen dat: « la gravité et le caractère difficilement réparable du préjudice invoqué par le demandeur en suspension peuvent notamment être déterminés par la nature des irrégularités dont il déclare être la victime. Il ne se justifie pas que les effets préjudiciables pour le requérant se fassent sentir durant une longue période indéterminée alors que cette situation procède d'un acte de l'autorité pour lequel l'on recherche en vain un semblant de fondement juridique » (C.E., 4ème ch., 2 février 1993, R.A.C.E., 1993, n°41.871 ; voir également, mutatis mutandis : C.E.n°39.488, 26/5/92).

Vrije vertaling:

“het ernstig en moeilijk herstelbaar karakter kan bepaald worden door de aard van de onregelmatigheden waarop verzoeker zich beroept. Er kan niet gerechtvaardigd worden dat de nadelige gevolgen voor verzoeker aanwezig zijn gedurende een lange onbepaalde periode terwijl deze situatie voortkomt uit een beslissing van de overheid waarvoor de juridische basis onbestaande blijkt”.

Dat inderdaad, het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel zich voordoet in het perspectief van een herstel in natura (LEROY, M., Contentieux administratif, Bruylant, Bruxelles, 2008 p. 852).

15. Verzoekster meent verder dat door de uitvoering van de bestreden beslissing artikel 3 en 8 EVRM geschonden worden en een moeilijk te herstellen nadeel zou ontstaan. Dit artikel heeft uiteraard rechtstreekse werking in de interne rechtsorde.

Het is evident dat in geval van uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel zal hebben doordat verzoekster zal worden overgedragen aan Duitsland zonder dat een ernstig en rigoureuus onderzoek zal zijn gevoerd naar de gevolgen voor haar gezins- en privéleven in België zoals nochtans vereist door artikel 8 EVRM. Zij loopt dus een ernstig risico te lopen om gescheiden te worden van haar familie.

Bovendien zal verzoekster ook worden overgedragen naar Duitsland, zonder dat een effectief onderzoek gevoerd is of de Duitse opvangcentra kunnen voorzien dat verzoeksters beschermd wordt tegen het COVID-19. Zij zal dus worden overgedragen zonder dat onderzocht werd of de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat niet tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld.”

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij op onvoldoende wijze heeft onderzocht of de huidige gezondheidscrisis veroorzaakt door de COVID-19 pandemie zou kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht naar Duitsland, waarbij zij preciseert dat bepaalde opvangcentra onvoldoende bescherming bieden op corona.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Indien betrokkene zou verklaren dat ze niet kon terugkeren naar Duitsland omwille van de maatregelen die werden getroffen in het kader van het COVID-19 virus, willen we erop wijzen dat de Europese grenzen terug open zijn sinds 15.06.2020 en dat dit ook wegens de nodige officiële kanalen werd gecommuniceerd.

Het bestaan van een code oranje of rood volstaat niet om op het grondgebied van België te kunnen blijven.

Het overdragen van betrokkene naar een lidstaat waar een code rood/oranje heerst, heeft immers niet automatisch tot gevolg dat betrokkene besmet zal worden. Niets toont aan dat betrokkene, door het nemen van de voorzorgsmaatregelen zoals aanbevolen door de Wereldgezondheidsorganisatie, daadwerkelijk de ziekte zal oplopen.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.”

De verzoekende partij laat deze motieven geheel ongemoeid, doch herhaalt hetgeen zij reeds naar voor heeft geschoven ten tijde van haar Dublin-verhoor. Hiermee toont zij echter niet aan dat de motieven die de verwerende partij in haar beslissing heeft opgenomen kennelijk onredelijk zijn, noch dat er onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij erkent dat we te maken hebben met een pandemie. Deze pandemie treft alle landen, waaronder ook België. Brussel waar de verzoekende partij momenteel vastgehouden wordt, staat zelfs nr. 2 op de lijst van de hoofdsteden die het meest getroffen worden door Covid 19. Ze maakt geheel niet aannemelijk dat ze in Duitsland meer risico loopt op een besmetting dan in België. Wat betreft de informatie die de verzoekende partij toevoegt aan haar dossier kan opgemerkt worden dat de meest recente reeds dateert van 18 augustus 2020. De situatie inzake Covid 19 evolueert dusdanig snel, dat er aan deze informatie geen waarde kan worden gehecht. De verzoekende partij is een gezond persoon. Zij lijkt op het eerste gezicht niet meteen tot een risicogroep te behoren. Zelfs aangenomen dat ze besmet zou geraken, hetgeen louter hypothetisch is, toont zij geheel niet aan dat zij in Duitsland verstoken zal blijven van de noodzakelijke medische zorgen.

Een schending van de door haar aangevoerde bepalingen wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU